

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 11.7.2007
KOM(2007) 407 v konečném znění

ZPRÁVA KOMISE

**o provádění rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002
o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy od roku
2005**

[SEK(2007) 979]

1. METODA

Podle článku 34 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy¹ předložila Komise tuto revidovanou zprávu, která hodnotí uplatňování tohoto aktu (dále jen „rámcové rozhodnutí“) ve všech členských státech².

Tato druhá zpráva je odpovědí na výzvu Rady ve složení pro spravedlnost a vnitřní věci ze dne 2. června 2005³, podle které má být toto hodnocení po vstupu Rumunska a Bulharska do Unie dne 1. ledna 2007 aktualizováno ke dni 1. června 2007. Hodnotící kritéria, která Komise stanovila pro tuto zprávu, jsou na jedné straně běžně používaná obecná kritéria, jejichž prostřednictvím se v současnosti hodnotí provádění rámcových rozhodnutí (vlastní účinnost, jasnost a právní jistota, plné uplatnění, dodržení prováděcí lhůty)⁴, a na druhé straně kritéria pro zatýkáací rozkaz, kterými jsou hlavně jeho právní podstata, účinnost a rychlost.

Tato zpráva Komise vychází především z nových vnitrostátních předpisů, kterými se provádí zatýkáací rozkaz a jejichž znění jí sdělily členské státy, z jejich vyjádření v souvislosti s první zveřejněnou zprávou⁵, a rovněž z doplňujících informací, které sdělil generální sekretariát Rady. Jde zejména o odpovědi na statistické dotazníky, které země předsedající Radě zasílá členským státům⁶ a vypracované a odtajněné hodnotící zprávy týkají se Belgie⁷, Dánska⁸ a Estonska⁹. Dále Komise zahájila dvoustranný dialog s vnitrostátními kontaktními místy, která byla za tímto účelem určena, a účastnila se dialogu, který v této věci začal vést Evropský parlament s vnitrostátními parlamenty¹⁰.

2. HODNOCENÍ

2.1. *Všeobecně používaný postup i přes určité počáteční potíže v provádění*

Zatýkáací rozkaz funguje úspěšně. Tato zpráva poukazuje na každým rokem rostoucí důležitost jeho používání, které v praxi umožňuje soudcům snadno dosáhnout předání v závazných a mnohem kratších termínech ve srovnání s klasickými postupy vydávání (viz bod 2.1.1). Komise by přesto chtěla připomenout v této zprávě potíže v provádění, které bylo nutné v roce 2005 překonat a které měly svůj původ v ústavách (2.1.2).

¹ Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

² KOM(2005)63 a SEK(2005)267 ze dne 23.2.2005, změněno KOM(2006)8 a SEK(2006)79

³ Tisková zpráva Rady č. 8849/05, 3.6.2005, s. 10 a dokument č. 8842/1/05, 19.5.2005.

⁴ KOM(2001)771 ze dne 13.12.2001, bod 1.2.2.

⁵ COPEN 118 ze dne 2.9.2005.

⁶ COPEN 75 ze dne 15.4.2005.

⁷ 16454/1/06 REV1 COPEN 128 ze dne 3. ledna 2007

⁸ 13801/1/06 REV1 COPEN 106 ze dne 6. prosince 2006

⁹ 5301/1/06 REV1 COPEN 6 ze dne 20. února 2007

¹⁰ Doporučení Evropského parlamentu Radě o hodnocení evropského zatýkáacího rozkazu 2005/2175(INI), 15.3.2006.

2.1.1. *Evropský zatýkácí rozkaz je nyní plně využíván v praxi*

Celkový objem žádostí, které si mezi sebou vyměnily členské státy, značně vzrostl. Nejenže evropský zatýkácí rozkaz v rámci Evropské unie téměř nahradil postup vydávání, ale jeho používání se nyní vzhledem k jeho přínosům stále více rozšiřuje. Nepoužívá se v případech, které souvisejí zejména s určitými omezeními, pokud jde o:

- Přechodné používání evropského zatýkácího rozkazu (čl. 32 / příslušná prohlášení předložily FR, IT a AT; ale rovněž CZ, LU, SI). Ustanovení čl. 30 odst. 1 italského zákona nicméně stanoví, že se jeho ustanovení nevztahují na žádosti o vyřízení evropského zatýkácího rozkazu vydané a předané před datem, kdy vstoupil v platnost, tj. přede dnem 14. května 2005, což neodpovídá rámcovému rozhodnutí. CZ a LU rovněž vydaly prohlášení, které neodpovídá článku 32 rámcového rozhodnutí s ohledem na evropské zatýkácí rozkazy, v jejichž případě jsou CZ a LU jak vydávajícími, tak přijímajícími státy. V případě CZ byl tento problém vyřešen přijetím změny prováděcího zákona, který vstoupil v platnost dne 1. července 2006. Kromě toho CZ nyní přijímá a vydává zatýkácí rozkazy na základě činů, které byly spáchány přede dnem 1. listopadu 2004, pokud se netýkají jejich státních příslušníků. V souvislosti s trestnými činy, které spáchali občané CZ přede dnem 1. listopadu 2004, je tedy možné provést předání pouze na základě Evropské úmluvy o vydávání a jejích dvou protokolů ze dne 15. října 1975 a 17. března 1978. Pro trestné činy spáchané občany CZ po dni 1. listopadu 2004 předávání nicméně stále podléhá podmínce vzájemnosti.
- Předávání státních příslušníků (čl. 33/AT, které Radě předneslo prohlášení v tomto smyslu; ale rovněž DE částečně v průběhu let 2005 – 2006 a CY a CZ jsou dvě země, které nepovolují vydávání svých státních příslušníků v souvislosti s činy spáchanými před dnem 1. listopadu 2004 v případě CZ a 1. květnem 2004 v případě CY). Pokud jde o PL, předávání státních příslušníků je možné po změně zákona ode dne 7. listopadu 2006, ale systematicky se prověřuje oboustranná trestnost.

Ačkoli neexistuje statistický nástroj společný všem členským státům, zdá se, že předkládané údaje potvrzují všeobecné rozšiřování používání evropského zatýkácího rozkazu a začínají se prosazovat zásadní trendy, které dokládají účinnost tohoto postupu.

Na základě údajů, které sdělilo v této souvislosti 23 členských států, bylo za rok 2005 vydáno téměř 6 900 rozkazů¹¹, což je ve srovnání s rokem 2004 dvojnásobek. Ve více než 1 770 případech vedlo vydání rozkazu k nalezení a zatčení hledané osoby. Dosud neoficiální údaje za rok 2006 potvrzují, že se tento počet rok od roku zvyšuje.

Doručitelem rozkazů byl především Interpol (58 % z celkového počtu vydaných rozkazů) nebo byly doručeny prostřednictvím Schengenského informačního systému, a to v rámci 13 členských zemí, které k němu mají přístup (52 %). V ostatních

¹¹ BE a DE nesdělily údaje za rok 2005 (COPEN 52 9005/4/06 REV 4 ze dne 30.6.2006 doplněné REV 5 ze dne 18. ledna 2007).

případech rozkazy doručily nejčastěji přímo dotčené členské státy¹². Celkem informovalo 23 členských států o přijetí více než 8 500 evropských zatýkacích rozkazů, což přesahuje množství celkem vydaných rozkazů, neboť jeden evropský rozkaz může být adresován více členským státům.

V roce 2005 bylo na základě evropského zatýkacího rozkazu zatčeno přes 1 770 hledaných osob ve 23 výše uvedených členských státech. Z tohoto celkového počtu vyústilo více než 86 % skutečně v předání vystavujícímu členskému státu (tzn. že bylo vydáno 1 532 osob) (60 % v roce 2004). Polovina osob vydaných v roce 2005 byla předána s jejich souhlasem (v roce 2004 to byla jedna třetina). Dále více než jedna pětina osob předaných v roce 2005 v rámci Evropské unie byla státními příslušníky členského státu (nebo osobami, které mají na jeho území trvalé bydliště), který s jejich vydáním souhlasil, přičemž v polovině těchto případů byla požadována záruka ve smyslu čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí.

Zdá se, že ostatní druhy záruk, které lze uplatnit v případě vydání rozsudku pro zmeškání nebo doživotního trestu, jsou požadovány zřídka až na určité členské státy jako např. NL, které je vyžaduje systematicky, což představuje pro vykonávající země problém.

Údaje, které jsou k dispozici za rok 2005 celkově potvrzují, že s pomocí evropského zatýkacího rozkazu probíhá předávání mnohem rychleji než dříve. Průměrná doba provedení jedné žádosti se tak zkrátila přibližně z jednoho roku v případě starého způsobu vydávání na méně než 6 týdnů a dokonce na 11 dnů v případech (které jsou časté)¹³, kdy osoba se svým předáním souhlasí. V roce 2004 tato doba činila 45 v prvním případě a 15 dnů v případě druhém). Tento průměr však nesmí zakrývat skutečnost, že lhůty předávání určitých zemí (IE a UK) značně převyšují tyto průměry stejně jako maximální lhůty stanovené rámcovým rozhodnutím, s čímž Komise zásadně nesouhlasí. V roce 2005 Komise zjistila přibližně 80 případů (tj. téměř 5 % předání), ve kterých nebyla dodržena lhůta 90 dnů stanovená v čl. 17 odst. 4 rámcového rozhodnutí. Komise trvá na tom, že i přesto, že určité státy systematicky oznamují Eurojustu veškeré případy prodlení, není tomu tak u všech zemí, a že by tedy měly členské státy směřovat své úsilí tímto směrem.

Z praktického hlediska, pokud evropský zatýkací rozkaz podle přílohy rámcového rozhodnutí (článek 8) uspokojivě funguje téměř ve všech členských zemích, zkušenosti ukazují, že rubriky související s identifikací osoby a popisem činů by měly být vyplněny co nejpečlivěji¹⁴. Dále je třeba zdůraznit, že Evropská soudní síť dala k dispozici on-line formou informace usnadňující vyhledání příslušných vnitrostátních soudních úřadů (čl. 10 odst. 1)¹⁵ a že Eurojust vydal pokyny, které mají napomoci řešit souběh žádostí (čl. 16 odst. 2)¹⁶.

¹² Součet 58 % a 52 % přesahuje 100 %, neboť stejný rozkaz může přijít různými cestami.

¹³ Statistiky týkající se IE nebyly zahrnuty (odpověď na otázku 7.2 „jeden týden až jeden rok“) (COPEN 52 REV 4 ze dne 30.6.2006)

¹⁴ COPEN 6 ze dne 31.3.2006.

¹⁵ <http://www.ejn-crimjust.eu.int>

¹⁶ Příloha II Výroční zprávy Eurojustu za rok 2004.

2.1.2. *Potíže při provádění, které měly svůj původ v ústavách určitých členských států a které již byly překonány*

Kolize právních předpisů dočasně zabránil v letech 2005 a 2006 zcela provádět rámcové rozhodnutí v rámci Unie. Vnitrostátní prováděcí předpisy byly v určitých členských státech (PL, DE, CY) během roku 2005 považovány zcela nebo částečně za protiústavní. Komise s potěšením konstatuje, že tyto potíže byly překonány a již nepředstavují překážku provádění evropského zatýkacího rozkazu.

V prvním případě (PL) bylo považováno za neústavní pouze ustanovení zákona, které umožňuje předávání státních příslušníků (čl. 55 odst. 1). Toto ustanovení však i přesto zůstalo v platnosti až do 6. 11. 2006, což bylo datum, které stanovil Ústavní soud, aby ponechal vládě čas na sladění ústavy s požadavky předpisů EU¹⁷. Během tohoto období PL tedy dále své státní příslušníky vydávalo. Trestní řád Polska byl změněn v návaznosti na úpravu ústavy ze dne 7. listopadu 2006. Přesto, že tyto změny vstoupily v platnost až 26. prosince 2006¹⁸, nový článek 55 Ústavy začal být přímo prováděn v polském právu ode dne 7. listopadu 2006, a to v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu.

Naopak v druhém případě (DE) Ústavní soud rozhodl, že je nutné zrušit přijatý zákon týkající se provádění evropského zatýkacího rozkazu z důvodu, že určitá ustanovení odporovala základnímu zákonu. V období 18. července 2005 až 2. srpna 2006, kdy vstoupil v Německu v platnost nový prováděcí zákon, DE přestalo své státní příslušníky předávat a dokonce i vydávat. Ostatní hledané osoby předávalo DE pouze v režimu vydávání. Naopak nadále vydávalo evropské zatýkací rozkazy pro ostatní členské státy¹⁹.

Tato situace zahájila nevídané období právní nejistoty. Dva členské státy (ES a HU) s odkazem na zásadu vzájemnosti odmítly během tohoto období uznávat evropské zatýkací rozkazy, které DE dále vydávalo. ES a HU měly za to, že DE, které už nepoužívalo vzájemnou důvěru, by nemělo naopak vyžadovat po ostatních členských státech předávání osob, které nejsou jeho státními příslušníky. Tato situace skončila dne 2. srpna 2006, jakmile vstoupil v platnost nový prováděcí zákon, který byl přijat dne 20. července 2006.

V třetím případě (CY) Nejvyšší soud potvrdil, že předávání občanů Kypru je v rozporu s ústavou, a zavázal kyperskou vládu (stejně jako v případě PL) provést změnu ústavy, která vstoupila v platnost dne 28. července 2006²⁰. Nový a změněný článek 11 ale stanovil lhůtu pro předání státních příslušníků, které je možné pouze v případě činů spáchaných po dni přistoupení CY k Unii, tj. po dni 1. května 2004. Ústava po změně navíc povoluje vydávání občanů Kypru v případě činů spáchaných po provedení revize na základě mezinárodních úmluv, které CY ratifikoval.

¹⁷ Rozhodnutí Ústavního soudu (PL) P 1/05 ze dne 27.4.2005, zveřejněné v Úřední sbírce rozhodnutí Ústavního soudu (Orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Zbiór urzędowy) 2005 sér. A č. 4, položka 42.

¹⁸ Ustanovení článků 607p, 607t, 607w polského trestního řádu.

¹⁹ Rozhodnutí Ústavního soudu (DE) ze dne 18.7.2005, BvR 2236/04, rovněž k dispozici v Novém soudním týdeníku č. 58 NJW (Neue Juristische Wochenschrift) 2289 (2005)

²⁰ Rozhodnutí Nejvyššího soudu (CY) ze dne 7.11.2005, příl. č. 294/2005 (je k dispozici také resumé v angličtině: dokument Rady č. 14285/05 ze dne 11.11.05)

Je zajímavé poznamenat, že v několika jiných členských státech nejvyšší soudy naopak potvrdily vnitrostátní ustanovení, která povolují předávání státních příslušníků (CZ²¹, EL, PT, atd.). Ústavní soud CZ v této souvislosti přijal kladné stanovisko k správnému provádění rámcového rozhodnutí. Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 3. května 2006 odmítl zrušit prováděcí zákon o evropském zatýkacím rozkazu s odvoláním na to, že členské státy Evropské unie mají vzájemně důvěřovat svým soudním systémům, a to i v trestních věcech, a že čeští občané musí přijímat povinnosti i práva, která souvisejí s občanstvím Unie. Dočasné předání českého občana, ať už pro účely soudního řízení nebo výkonu trestu, tedy není v rozporu s českou ústavou, a nelze jej vykládat jako překážku řádnému provádění právního předpisu EU.

Obecně to podtrhuje důležitost toho, aby členské státy sladily své právní řády s ohledem na provádění rámcových rozhodnutí. Je třeba také zdůraznit, že je třeba věnovat pozornost výrokům Soudního dvora ve věci předběžného rozhodnutí Rozhodčího soudu Belgie ohledně základu článku 35 Smlouvy o EU

V této věci podala nezisková organizace Advocaten voor de Wereld k Rozhodčímu soudu Belgie žalobu proti zákonu ze dne 19. prosince 2003²², kterým se v BE provádí rámcové rozhodnutí, s odkazem na jeho nesoulad s článkem 10 a 11 belgické ústavy. Ústavní soud přerušil řízení a rozhodl o položení dvou předběžných otázek Soudnímu dvoru. První se týkala souladu rámcového rozhodnutí s čl. 34 odst. 2 písm. b Smlouvy o EU, podle kterého lze rámcová rozhodnutí vydávat pouze za účelem sbližování právních předpisů členských států a druhá souladu odstranění prověřování oboustranné trestnosti s čl. 6 odst. 2 Smlouvy o EU a zejména se zásadou zákonnosti v trestních věcech a se zásadou rovnoprávnosti a nediskriminace, které toto ustanovení zaručuje.

Generální advokát Colomer došel k závěru, že rámcové rozhodnutí neodporuje čl. 34 odst. 2 písm. b a čl. 2 odst. 2 a neporušuje zásadu zákonnosti v trestních věcech ani zásadu rovnoprávnosti a nediskriminace. Soud ve svém rozsudku²³ potvrdil stanovisko generálního advokáta a zamítl všechny důvody žaloby sdružení Advocaten voor de Wereld.

Systém předávání na základě rámcového rozhodnutí je tedy hodnocen převážně kladně.

2.2. *Převážně kladné hodnocení provádění*

2.2.1. *Nová prováděcí opatření oznámená od roku 2005*

Nová vnitrostátní legislativní opatření členských států zejména dovolují upřesnit právní základ, což na vnitrostátní úrovni umožňuje:

- převzít provedení výkonu trestu ve vztahu k hledané osobě (čl. 4 odst. 6/BE),²⁴

²¹ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. května 2006, 434/2006 Sb.

²² *Moniteur belge* ze dne 22. prosince 2003, 2. vydání, s. 60075

²³ Rozsudek soudu ze dne 3. května 2007, C-303/05, ještě nezveřejněný ve Sbírce.

²⁴ Bod 2.2.1 první zprávy

- předběžně zatknout osobu, ohledně které vydal Interpol varování na základě žádosti členského státu, který ještě není částí Schengenského informačního systému (čl. 9 odst. 3/NL, SE, PL),²⁵
- umožnit předání za průvodní trestný čin (v případě trestných činů, které nespadají všechny do oblasti působnosti rámcového rozhodnutí) (HU)²⁶.

Tato opatření splňují potřebu uvedenou v první zprávě a potvrzenou v praxi. Právním se tato opatření považují za osvědčené postupy pro členské státy, které je ještě neuplatňují.

Mezi jiným je třeba uvést, že:

- CZ změnila prováděcí zákon, aby mohl být evropský zatýkácí rozkaz plně účinný i zpětně²⁷. Tato změna vstoupila v platnost dne 1. července 2006. Jak je však uvedeno výše, existuje lhůta pro státní příslušníky CZ, kteří spáchali trestné činy přede dnem 1. listopadu 2004. V tomto případě stále ještě nelze evropský zatýkácí rozkaz použít;
- DE přijalo nový prováděcí zákon dne 20. července 2006. Tento vstoupil v platnost dne 2. srpna 2006 a odpovídá výše uvedenému rozhodnutí Ústavního soudu. Článek 80 nového německého zákona dle výkladu v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu nicméně stanoví, že ve „smíšených“ případech, kdy není jasný odkaz na vnitrostátní či přeshraniční charakter, by se měla prověřit oboustranná trestnost a měla by se zohlednit rovnováha mezi účinností stíhání a údajně spáchaným trestným činem, což se zdá být v rozporu s rámcovým rozhodnutím.
- MT přijala nový zákon, který vstoupil v platnost dne 19. září 2006 a který mění prováděcí zákon MT o evropském zatýkáčím rozkazu.

V návaznosti na první zprávu Komise potvrdilo SI svůj záměr změnit (stejně jako CZ) své právní předpisy, aby mohl být evropský zatýkácí rozkaz v plném rozsahu účinně používán. Do dne 1. června 2007 k této změně dosud nedošlo.

2.2.2. Připomínky a nové informace předložené v návaznosti na první hodnocení

Většina členských států na první zprávu Komise písemně reagovala. Jejich vyjádření, která Rada zveřejnila²⁸, vedly útvary Komise k částečnému přepracování dokumentu v příloze této zprávy. Více než polovinu těchto připomínek tvoří informace, které měly členské státy Komisi předložit na základě článku 34 rámcového rozhodnutí, čtvrtina je zdůvodněna faktickými chybami nebo chybami ve výkladu v první zprávě a zbytek zahrnuje hodnocení, která Komise nemůže sdílet, nebo jde jen o poznámky.

Zdá se, že i když obecné závěry první zprávy zůstávají po revizi Komise stejné, je výsledek provádění s ohledem na tyto připomínky lepší, ale je třeba nadále věnovat úsilí jeho sladování s rámcovým rozhodnutím.

²⁵ Bod 2.2.2 první zprávy

²⁶ Článek 2 Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13.12.1957 Rady Evropy.

²⁷ Bod 2.2.1 první zprávy

²⁸ http://ue.eu.int/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=FR&cmsid=545&id=66

2.2.3. *Úsilí, ve kterém je však třeba stále pokračovat*

Obecně se zdá být zlepšení, kterého od roku 2005 členské státy v provádění rámcového rozhodnutí dosáhly, uspokojivé, ale i přesto zůstávají v celém rozsahu v platnosti hlavní nedostatky zdůrazněné již v předcházející zprávě Komise.

Je třeba připomenout, že je politováníhodné, že vedle výše uvedených dočasných problémů souvisejících s používáním evropského zatýkacího rozkazu (CZ a PL v případě státních příslušníků, LU, SI) a předávání státních příslušníků (CY), nadále přetrvávají následující nedostatky v provádění:

- Změna minimálního požadovaného trestu (čl. 2 / NL, AT, PL ; čl. 4–7b / UK).
- Znovuzavedení prověřování oboustranné trestnosti v souvislosti se všemi 32 kategoriemi trestných činů uvedenými na seznamu (čl. 2 / IT) nebo pouze s jednou kategorií (BE, SI²⁹, UK – pouze částečně v případě trestných činů spáchaných na území státu, PL – systematicky pro své státní příslušníky).
- Určení výkonného orgánu, který bude plnit povinnosti příslušných justičních orgánů zcela (článek 6 / DK) nebo částečně (DE, EE, LV, LT).
- Rozhodovací pravomoci svěřené ústředním orgánům převažují nad pouhou pomocnou rolí, kterou jim rámcové rozhodnutí uděluje (čl. 7 / EE, IE, CY).
- Změna důvodů pro povinné odmítnutí výkonu (čl. 3 odst. 1 / DK, IE); čl. 3 odst. 2 / IE) nebo také uvádění důvodů, které překračují ustanovení rámcového rozhodnutí (čl. 1 odst. 3 / EL, IE, IT, CY, PL) nebo které toto rozhodnutí nestanoví, jako např. důvody vycházející ze smluv nebo úmluv, jejich použití rámcové rozhodnutí výslovně nevylučuje (čl. 3 / NL, UK). Nový zákon MT, kterým se mění prováděcí zákon o evropském zatýkacím rozkazu, přesto zrušil určité důvody odmítnutí, jako např. ty, které vycházejí z nespravedlivých okolností nebo okolností útlaku podle čl. 16 odst. 2 vnitrostátního zákona.
- Vyžadování dodatečných podmínek (čl. 5 odst. 1 / MT, UK; čl. 5 odst. 3 / NL, IT) nebo záznamy a podklady, které ve formuláři nejsou uvedeny (čl. 8 odst. 1 / CZ, IT, MT). Co se týče CZ, byla Komise informována, že oběžník ministerstva spravedlnosti ze dne 19. května 2006 uvádí, že formulář používaný pro vydávání evropského zatýkacího rozkazu odpovídá tomu, který je obsažen v rámcovém rozhodnutí, přičemž oběžník je právní nástroj českého práva. Navíc mohou české soudní orgány požádat o doplňující informace, pouze pokud jednají jako vydávající orgány. Zdá se, že určité země (UK, IE) žádají v praxi o doplňující informace téměř systematicky, nebo dokonce požadují opětovné vydání zatýkacího rozkazu, což způsobuje určitým zemím problémy, neboť jim to jejich právní řád nedovoluje, a rovněž se tím celý postup značně prodlužuje.
- V souvislosti s předáváním státních příslušníků zavedení lhůty (čl. 4 odst. 6 / CZ a PL v případě státních příslušníků) nebo znovuzavedení prověřování oboustranné

²⁹

SI předpokládá, že návrh zákona bude připraven v roce 2007.

trestnosti (čl. 5 odst. 3 / NL, PL) a také konverze uloženého trestu spáchaného státními příslušníky daného státu v jiném členském státě (CZ, NL, PL).

- Procesní nepřesnosti při získávání souhlasu hledané osoby (čl. 13 / DK; čl. 14 / DK).
- Různí se postupy související s „průvodním trestným činem“ (hypotéza, podle níž se evropský zatýkací rozkaz netýká pouze trestného činu uvedeného v rámcovém rozhodnutí, ale rovněž jiných trestných činů, které nespadají do působnosti rámcového rozhodnutí) s ohledem na chybějící výslovné ustanovení rámcového rozhodnutí (článek 16). Toto předání je možné nejméně v devíti členských státech (DK, DE, EE, ES, FI, LV, LT, AT, SE). Ve Francii je na soudci, aby rozhodl, jestli je konkrétní předání možné, neboť zákon tuto hypotetickou možnost neupravuje.
- Chybějící maximální lhůta pro vydání rozhodnutí nejvyšších soudů (čl. 17 / CZ, MT, PT, SK, UK) nebo maximální lhůta přesahuje stanovených 60 dní (BE) nebo 90 dní v případě zrušení rozhodnutí (FR, IT).

3. ZÁVĚR

Tato zpráva potvrzuje obecné závěry zprávy za rok 2004. I přes počáteční prodlení v délce až 16 měsíců (IT) a narušení, které způsobily problémy s ústavami ve více než polovině členských států (DE částečně v letech 2005 a 2006, CY), proběhlo provádění rámcového rozhodnutí úspěšně. Evropský zatýkácí rozkaz funguje ve všech členských státech, a od 1. ledna 2007 včetně BU a RO. Každodenní používání a dostupné ukazatele týkající se soudní kontroly, účinnosti a rychlosti potvrzují jeho příznivý dopad, přičemž jsou dodržována i základní práva.

I když se v roce 2005 objevila nutnost provést určitá zlepšení v provádění, jejich náprava nehraje nyní velkou roli. Seznam členských států, které musí zintenzívnit své úsilí, aby zcela vyhověly požadavkům rámcového rozhodnutí (zejména CZ, DK, EE, IE, IT, CY, LU, MT, NL, PL, SI, UK), je stále dlouhý.

S ohledem na svůj charakter nemá toto hodnocení vliv na provedení pozdější podrobnější analýzy používání. Proto se Komise také účastní vzájemného (srovnávacího) hodnocení v souvislosti s používáním evropského zatýkácího rozkazu a zdůrazňuje v této zprávě a její příloze praktické stránky provádění rámcového rozhodnutí ve 27 členských státech.